

Sygn. akt VIII U 35/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Igor Ekert

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2018 r. w Gliwicach

sprawy Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale V. G.

o wydanie zaświadczenia w/s z zakresu ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 listopada 2017 r. **nr** (...)

1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanego V. G. na okres od dnia 19 września 2017 roku do dnia 23 grudnia 2017 roku;

2) zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 35/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 listopada 2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wydania „ Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. G. na okres od 19 września 2017r. do 23 grudnia 2017r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że nie przedłożono dowodów

na potwierdzenie, że w Polsce znajduje się ośrodek interesów życiowych V. G. zgodnie z art.11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 987/2009. Tym bardziej, że głównym najemcą lokalu jest firma, dla której V. G. świadczy pracę. Nadto pod tym samym adresem przebywają inni obywatele Ukrainy.

(...) Sp. z o.o. w C. wniosła

o uznanie, że V. G. podlega ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) Sp. z o.o.

w C. i tym samym o zmianę zaskarżonej decyzji przez zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla V. G. na okres od 19 września 2017r. do 23 grudnia 2017r. Odwołująca złożyła także wniosek o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z 6 marca 2018r. odwołująca podniosła, że V. G. w dalszym ciągu legalnie przebywa i pracuje w Polsce, posiada zezwolenie

na pracę wydane przez Wojewodę (...) i planuje pobyt w Polsce i pracę. Zatem należy uznać, że w Polsce znajduje się jego centrum interesów życiowych. Odwołująca dodała, że niezależnie od tego posiadanie przez cudzoziemca prawa do legalnego pobytu i wykonywania pracy na terytorium UE powinno być wystarczające dla stwierdzenia, czy mają wobec niego zastosowanie unijne przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Zainteresowany V. G. na rozprawie 9 maja 2018r. oświadczył, że przychyła się do stanowiska odwołującej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Organ rentowy wniósł również o zasądzenie od odwołującej na rzecz tego organu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

(...) Sp. z o.o. w C. prowadzi działalność w zakresie transportu drogowego towarów na terenie całej Europy, w tym Polski. Firma zatrudnia około 50 - 60 kierowców zarówno z Polski, jak i około 25 cudzoziemców. W większości kierowcy są zatrudnieni w ruchu międzynarodowym. Procentowo transport międzynarodowy stanowi około 70% działalności, a reszta to transport krajowy.

Zainteresowany V. G. pochodzi z Ukrainy. W Polsce przebywa od 2015r. Początkowo pracował w firmie w P. jako kierowca TIR – a w ruchu międzynarodowym.

W dniu 8 sierpnia 2017r. zawarł umowę o pracę z Zakładem (...) Sp. z o.o. w C. na czas określony od 8 sierpnia 2017r. do 23 grudnia 2017r. na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano C. ul. (...). Dalej określono, że zainteresowany będzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 2.000 zł, plus ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, zryczałtowany dodatek za pracę w godzinach nocnych, dyżur, ryczałt za noclegi. Następnie zainteresowany zawarł z odwołującą kolejną umowę o pracę na dalszy okres – do 2019r.

Pracodawca umożliwił zainteresowanemu wynajęcie mieszkania w G. przy ul. (...), w którym zainteresowany mieszka wraz z innym kolegą i jest tam zameldowany na pobyt czasowy. Zainteresowany wynajmuje mieszkanie na podstawie umowy najmu lokalu mieszkalnego zawartej (...). na czas nieoznaczony.

Prezydent Miasta G. wydał 31 lipca 2017r. potwierdzenie zameldowania cudzoziemca na pobyt czasowy w stosunku do zainteresowanego na czas trwania pobytu od 31 lipca 2017r. do 23 grudnia 2017r.

Po rozpoznaniu wniosku odwołującej Wojewoda (...) wydał 30 października 2017r. zezwolenie typ A nr (...) na pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla zainteresowanego celem wykonywania pracy kierowcy samochodu ciężarowego w pełnym wymiarze czasu pracy na okres od 30 października 2017r. do 14 października 2019r.

Zainteresowany legitymuje się wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego Świadectwem Kierowcy Nr A – (...) do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważnym od 22 sierpnia 2017r.

do 22 grudnia 2017r. oraz świadectwem kierowcy Nr B – (...) dla celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważnym od 23 grudnia 2017r. do 14 października 2019r.

Odwołująca zgłosiła zainteresowanego do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownika od 8 sierpnia 2017r.

Zainteresowany zamierza mieszkać i pracować w Polsce. Na Ukrainę wyjeżdża raz na trzy miesiące na okres dwóch tygodni. Pozostały wolny czas spędza w Polsce. W Polsce ma założony rachunek bankowy. Rozlicza się z Urzędem Skarbowym w G..

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, dokumentów osobowych zainteresowanego, wykazu tras zainteresowanego oraz zeznań słuchanego za odwołującą K. Ł. oraz zeznań zainteresowanego (protokół elektroniczny z rozprawy z 9 maja 2018r. czas 00:07:23 – 00:26:16) jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów i niekwestionowane przez strony.

Sąd oddalił dalsze wnioski dowodowe organu rentowego uznając, iż są one bezprzedmiotowe w sytuacji, gdy przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na wystarczające wyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. W szczególności Sąd miał na uwadze, że obowiązujące przepisy nie wymagają dla wydania zaświadczenia A1 spełnienia innych warunków aniżeli legalne zamieszkiwanie na terytorium państwa członkowskiego, a warunek ten w przypadku zainteresowanego został spełniony.

Sąd zważył, co następuje.

(...) Sp. z o.o. w C. zasługuje na uwzględnienie.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne było, że zainteresowany V. G. jako obywatel Ukrainy, zatrudniony jest przez polskiego pracodawcę, a mianowicie odwołującą Zakład (...) Sp. z o.o. w C., przy czym pracę wykonuje na terenie kilku państw Unii Europejskiej. Spór sprowadzał się do ustalenia czy zainteresowany może podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego, a w konsekwencji czy organ rentowy winien wydać dla zainteresowanego zaświadczenie A1.

Na wstępie należy wskazać, że zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym określa ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017r., poz. 1778 ze zm.), która w art. 2a ust. 1 stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Zatem nie ulega wątpliwości, że regulacjom tej ustawy podlegają co do zasady także obywatele państw obcych, którzy na terenie Polski podejmują działalność stanowiącą podstawę objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 w związku z art.6 ust.1 pkt 1 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obywatele państw obcych zatrudnieni na podstawie umów o pracę, o ile ich pobyt na terenie Polski ma charakter stały. Stały pobyt, to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia. Istotne znaczenie ma zatem, czy obywatel obcego państwa przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonuje stałą pracę w charakterze pracownika (por wyroki Sądu Najwyższego

z dnia: 12 lipca 2017r. sygn. II UK 295/16, 17 września 2009r. II UK 11/09, 6 września 2011r. I UK 60/11). Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016/1990 ze zm.) w art. 114 ustanawiającym warunki wydania zezwolenia stanowi, że zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy oraz spełnione są łącznie następujące warunki - cudzoziemiec posiada: ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu; miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Występujący w sprawie zainteresowany - obywatel Ukrainy wykonujący pracę kierowcy w międzynarodowym transporcie drogowym na podstawie zawartych umów o pracę z Polskim pracodawcą mającym siedzibę w Polsce ma zamiar - co najmniej przez czas trwania umów o pracę - przebywać na stałe na terenie Polski w celu świadczenia pracy zarobkowej, dającej mu źródło utrzymania i ma w Polsce zagwarantowane miejsce zamieszkania w lokalu w G.. Posiada ważne pozwolenia na pracę i jest też zameldowany na pobyt czasowy na terytorium Polski, zatem legalnie mieszka i pracuje w Polsce. W świetle powyższego zasadnym jest wniosek, że spełnia warunki do podlegania polskiemu ustawodawstwu na gruncie ustawy systemowej.

Zważywszy, że zainteresowany zatrudniony przez polskie przedsiębiorstwo i wykonujący pracę na terytorium Polski równocześnie wykonuje pracę najemną na terytorium innych krajów członkowskich Unii Europejskiej, rozważenia wymagało zastosowanie w sprawie przepisów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego - rozporządzenia z Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE Nr L.04.166/1) zwane rozporządzeniem podstawowym, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 (Dz.Urz.UE Nr L.09.284/1) zwane rozporządzeniem wykonawczym

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia podstawowego) i zasadą jest stosowanie jako właściwego miejsca wykonywania pracy, zaś wyjątki objęte zostały dyspozycją m.in. art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim lub jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania - ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę.

Przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich albo zapobieżenie sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu, a więc z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim i aby mógł zrealizować ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1. Ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, zaś poświadczenie ustawodawstwa na formularzu A1 jest ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem.

Stosownie do art.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 24 listopada 2010r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr (...) i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy

nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U. UE.L.2010.344.1) w/w rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Powstały spór wymagał rozstrzygnięcia czy występujący w sprawie zainteresowany - obywatel Ukrainy, spełnia warunki wymienione w art. 1 rozporządzenia rozszerzającego a w szczególności czy "zamieszkuje legalnie na terytorium państwa członkowskiego" czyli na terytorium Polski. Oceniając ten element należy przytoczyć reguły jakimi kierowano się przy wydawaniu rozporządzenia rozszerzającego, a które wyrażone zostały w jego preambule. Wynika z nich, że Parlament Europejski, Rada oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wezwały do lepszej integracji obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2005 r. podkreśliła, że Unia musi zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywatelom państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terytorium państw członkowskich, oraz że bardziej energiczna polityka w zakresie integracji powinna stawiać sobie za cel zagwarantowanie im praw i obowiązków porównywalnych do praw i obowiązków obywateli Unii. Zaznaczono przy tym, że na mocy niniejszego rozporządzenia rozporządzenie nr 883/2004 i rozporządzenie nr 987/2009 powinny mieć zastosowanie tylko o tyle, o ile dana osoba już legalnie zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego. Legalne zamieszkanie powinno być zatem warunkiem wstępnym stosowania tych rozporządzeń.

Przepisy rozporządzenia rozszerzającego nie zawierają definicji "legalnego zamieszkania". Natomiast w art. 1 rozporządzenia podstawowego znajdują się wskazania, że określenie "zamieszkanie" oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa (lit. j). Pojęcie to niewątpliwie należy też łączyć z legalnym pobytem i legalnym zatrudnieniem na terytorium państwa członkowskiego.

Jedynie dla rozstrzygnięcia rozbieżności pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich zostały skonkretyzowane w art.11 rozporządzenia wykonawczego elementy jakie należy brać pod uwagę przy ustalaniu ośrodka interesów życiowych zainteresowanego z punktu widzenia ustawodawstwa właściwego, prawa do świadczeń i rozliczeń między instytucjami.

Zatem na gruncie rozpoznania niniejszej sprawy, wbrew temu co podnosi organ rentowy, przepisy art.11 (j.w.) nie znajdują zastosowania, bowiem rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, gdy dana osoba już legalnie zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego. Bezzasadnie zatem organ rentowy w oparciu o art.11 rozporządzenia wykonawczego próbował definiować pojęcie miejsca zamieszkania zainteresowanego, jako centrum jego życiowych interesów.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznania tej sprawy należy stwierdzić, że zainteresowany V. G. – obywatel Ukrainy przebywa w Polsce legalnie, legalnie jest zatrudniony w charakterze pracownika i wykonuje pracę o charakterze stałym. Zainteresowany posiada bowiem zezwolenia Wojewody (...) na pracę w odwołującej spółce na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego na podstawie umowy o pracę, jest zameldowany w Polsce na pobyt czasowy, legitymuje się też wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego Świadectwem Kierowcy do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej. Okoliczności te nie były zresztą kwestionowane przez organ rentowy.

W takiej sytuacji zainteresowany ma prawo do równego traktowania z obywatelami polskimi w zakresie zabezpieczenia społecznego i dlatego znajdują do niego zastosowanie przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004r. z dnia 29 kwietnia 2004r. oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr

987/2009 na mocy art.1 rozporządzenia rozszerzającego i to bez względu na to, że ma stałe miejsce zameldowania na Ukrainie i tam pozostawił swoją rodzinę, czy ma zamiar stałego pobytu w Polsce, czy też na Ukrainie znajduje się jego „centrum życiowe”.

W konsekwencji zainteresowany zatrudniony w Polsce, czyli w państwie, w którym znajduje się siedziba jego pracodawcy, wykonujący pracę kierowcy transportu międzynarodowego na terenie różnych państw Unii, podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, stosownie do art.13 ust.1 lit.b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004.

Zatem organ rentowy jest zobowiązany potwierdzić, że w okresie pracy za granicą właściwe jest dla zainteresowanego ustawodawstwo polskie.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił w pkt 1 zaskarżony wyrok orzekając jak w sentencji

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.98 i 99 k.p.c. w związku z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz.1804 ze zm.).

(-) SSO Grażyna Łazowska